Ч. 18. Середа 5 лютого (23) січня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*Революция в Португалії.*

Про суботнішні події в Лісбоні надходять все ще нові подробиці. Именно що до самого замаху доносять: З причини заповідженого повороту монарха зібрали ся на улицях товпи народу, але поводили ся спокійно. Однако на лицях людий проявляло ся якесь недовіре. Коли повіз минав будинок міністерства скарбу, добре одітий мужчина, в спортовій одежи, однако, як здаєть ся, робітник, з револьвером в руці виступив з товпи і кинув ся до повоза та стрілив до короля, ранячи его з лівої сторони. Королева Амалія і наслідник престола почали кликати о ратунок. Королева встала і держачи в правій руці китицю цьвітів, старала ся заслонити собою инших перед вистрілами. Коли роздав ся другий вистріл, король поцілений в плече упав на праву сторону, вхопивши ся за голову.

Кілька осіб кинуло ся на виновника замаху, котрий упав на землю і вистрілив ще третий раз, але сим разом не поцілив нікого. Коли то діяло ся, якийсь чоловік, стоячий коло міністерства справ внутрішних, добув з під плаща карабін і підбіг до повоза; перший вистріл ранив наслідника престола в лице, другий в груди, третий не поцілив, бо між повіз а напастника кинули ся поліцийні аґенти. Один офіцир прискочив до напастника з шаблею і убив его.

Між тим прибув на місце замаху князь Опорто і з револьвером в руці поспішив на поміч королівскій родині в хвили, коли повіз в'їзджав до арсеналу маринарки. Королева і інфант Мануель плакали.

Король помер сейчас, наслідник престола лише о пять мінут пережив вітця. Тіло зложено в арсеналі на матерацах; лікарі сконстатували, що король був поцілений двома кулями, одною в праве плече, другою в хребетний стовп. Наслідник престола одержав рану в лице; куля перейшла через лице і ніс, друга куля перебила грудний місток і перейшла через легки. Королева і інфант, котрі находили ся в сусідних комнатах, в часі коли лікарі оглядали тіла, не знали ще нічого, що наслідник престола і король вже не жиють. Один з лікарів осмотрював рани інфанта. В тій хвили над'їхала королева Мария Пія, мати короля; обі королеви і інфант були в повній розпуці. Коли королева мати прибула до тіл короля і наслідника престола, котрі умито з крови, кинула ся на них з плачем і лиш з трудом удало ся еї відорвати від них. Відтак зімліла.

Дальше наспіли такі телеґрами:

**Париж.** З Лісбони доносять, що візник королівского повоза зник без сліду. В двірских кругах здогадують ся, що він не був в порозуміню з заговірниками, але з переляку зійшов з розуму і волочить ся десь по місті.

**Лісбона.** В ночи з 1 на 2 с. м. в західній части міста, де суть касарні артилериї і піхоти, чути було сильний огонь карабіновий. Також і в инших сторонах міста чути було вистріли. Якісь уоружені люди хотіли наклонити до бунту вояків двох компаній, але їх відперто вистрілами.

**Льондон.** Daily Telegraph доносить з Лісбони, що в часі заколоту, який счинив ся по замаху, убито 12 осіб.

**Лісбона.** Під вражінєм замаху публична опінія обернула ся против правліня Франка і підносить конечність именованя нового кабінету. Міністерство Ферейри буде мати попертє всїх монархістичних сторонництв без ріжниці. Ферейра був вже раз міністром.

**Лісбона.** На засіданю ради міністрів, відбутій під проводом короля, провідники монархістів Кастро і Вільгена жертвували королеви своє попертє для сполученя монархістів. Король приймив їх предложенє. Кабінет Франка

18)

## ЗНАК ЧОТИРОХ.

*Оповідане — Конана Дойле.*

(Дальше).

День був мені за довгий. Кілько разів щось застукало до дверий або на улици почули ся спішні кроки, здавало ся мені, що то іде або сам Гольмс або надходить відповідь на его оповістку. Я пробовав щось читати, але мої гадки блукали куди инде. Чи не опирають ся може всі висновки мого товариша на якійсь похибці? Хибаж не міг він сам себе обманути і оперти так свою теорию на фальшивих основах? Преці й найбистроумнїйші люди обманюють иноді самі себе, якраз длятого, що нехтуючи простійшу розвязку загадки, шукають труднїйше і більше запутаних пояснень.

По полудни около третої години потягнув хтось сильно за дзвінок. В сінех дав ся почути якийсь приказуючий голос і на моє превелике здивоване увійшов не хто инший лиш сам Ательні Джонс до моеї комнати. Вираз его лиця був пригноблений, его постава похилена, майже покірно вігнена.

— Добрий день, пане доктор — відозвав ся він. — Гольмса, як чую, нема дома.

— Нема, та й не знаю, коли він верне. Але може заждете на него. Будьте ласкаві, сідайте і закуріть собі одно із сих циґар.

— Дякую, закурю — сказав він, обтираючи собі чоло червоною шовковою хусточкою.

— А може напете ся склянку віскі з содовою водою?

— Пів склянки, коли ваша ласка. Треба покріпити ся, коли чоловік при такій спеці мусить так мучити ся і шибати собою як я. — Чи пригадуєте ще собі, який то був мій погляд що до Норвудскої справи?

— А вжеж, преці ви викладали свою теорию.

— На жаль мусів я еї взяти знов під розвагу. Я закинув був міцно свою сіть на пана Шольто, аж ось параз він мені висунув ся з неї крізь якесь очко. Міг поставити доказ, що він під ту пору був деинде. Від тої пори, коли він вийшов з комнати свого брата, всїлякі сьвідки не спускали его з очий. Отже то не він міг тим бути, що лазив почерез дахи і крізь спадаючі двері. То якась дуже неясна справа і моя слава готова потерпіти. Тому я був би дуже рад з того, коби мені хтось трохи поміг.

— А хтож би то мав бути той хтось?

— Ваш приятель, Шерльок Гольмс, то чудний собі чоловік — говорив він дальше довірочно своїм охриплим голосом. — Того ніхто не докаже, що він. Кожду справу, яку возьме в свої руки, уміє як слід вияснити. Его метода не єсть правильна а его суд трохи за скорий, але загалом взявши, міг би з него бути дуже добрий урядник поліцийний — я то кажу кождому, хто лиш хоче то слухати. Нині рано дістав я від него телеґраму. Здає ся, що він в справі Шольта впав на якийсь слід. Ось тота депеша:

Підіть зараз на Пекарску улицю; коли мене не буде, то заждіть на мене. Я вже на тропі за Шольтовими розбишаками. Можете піти сеї ночи з нами, коли хочете взяти участь в ловах.

— То звучить не зле. Видко, що він вже на добрій дорозі — сказав я.

— Отже то й він збив ся був з дороги — відозвав ся Джонс очевидно вдоволений. Так то так, иноді й найлїпший їздець впаде з коня. Може бути, що й се лиш пустий крик; але мій обовязок яко урядника поліцийного змушує мене, не занехати ніякої нагоди. — Але ось, хтось іде на гору. Може то й він сам.

На сходах дали ся почути тяжкі кроки і хтось так сопів та стогнав, як той, котрому приходить ся дуже тяжко віддихати. Раз чи два рази він пристанув, як би вже не міг дальше іти. Але наконець дійшов до дверий і увійшов до середини. Був то якийсь старий чоловік в моряцкім одїню. Грубу вовняну блюзу мав на шиї запняту; плечі его були згорблені а коліна під ним трясли ся. Підперши ся костуром, станув він і віддихав важко, при чім плеча ему аж підносили ся від напруженя. Сократий шаль, котрим обвинув собі шию і аж бороду закрив, закривав его лице так, що лиш мало що більше було з него видко, як пару бистрих, чорних очий, котрі виглядали з під корчастих брів, і довгі сиві бакборди. В цілости робив вражінє лепского, старого моряка, котрий збіднів.

подав ся до димісиї. Буде утворений новий кабінет сполучених монархістів. Сполучене всїх сторонництв довкола короля принято з великим вдоволенєм. Як кажуть, адмірал Амарель одержав поручене утвореня полученого кабінету. По скінченім засїданю король і королева Амалїя конферували з трема провідниками сторонництв.

**Лїсбона.** При відкритю засїданя ради король глубоко зворушений сказав: Позаяк в полїтицї не маю нїякого досьвіду, віддаю ся у ваші руки і числю на вашу підпору і вашу мудрість.

**Лїсбона.** Члени розвязаних картезів будуть радити аж до окінченя нових виборів. Адмірал Ферейра до Амарель підняв ся утвореня нового кабінету.

**Лїсбона.** Склад нового кабінету буде імовірно такий: Президент Ферейра до Амарель, війна Мінас, судівництво Альпоін, скарб Суза, справи внутрішні Байрао, справи заграничні Ліма, публичні роботи Асеведо, маринарки Кабраль.

**Париж.** Після приватних депеш з Лїсбони б. президент кабінету Франко ще нинї виїде з Портуґалїї.

**Відень.** Найважнїйшою вістию вчерашного дня есть безперечно інтервенция Анґлїї в Портуґалїї, котру подано урядово до відомости всїх кабінетів. Знаменним есть то, що в проклямациї короля Мануеля заповіджене було удержане на дальше кабінету диктатора Франка, однако вскорі наступили вісти, що Франко уступає, а творить ся новий кабінет. Той зворот наступив на представлене анґлїйского посла в Лїсбонї, котрий заявив, що інетервенция Анґлїї в користь королївскої родини не наступить без зміни дотеперішної системи правлїня. То мало успіх і Франко подав ся до димісиї. Та скора інтервенция Анґлїї імовірно здержала вибух ворохобнї. Проголошене републики в Портуґалїї відбило би ся передусім в Iшпанїї, а відтак могло би викликати міжнародні спори.

**Берлин.** Lokal Anzeiger в телєґрамі з Мадрида доносить, що за згодою Анґлїї сконцентровано над границею корпус iшпаньского войска, котрий вступив би зараз на портуґальску територию, колиб там проголошено републику.

# Новинки.

**Львів, дня 4-го лютого 1908.**

**— Є. В. Цїсар** зволив вселаскавійше удїлити із своїх приватних фондів комітетови будови церкви в Опришівцях на ту будову запомоги в сумі 200 К.

**— Іменованя.** II. Мінїстер торговлї іменував контрольорів почтових: Казим. Крамаржевского у Львові і Дан. Крона в Тернополи, головними касперами в касї Дирекциї почтової у Львові. — Висший суд краєвий іменував авскультантами: концепт. практ. Дирекциї почт і телєґрафів Стан. Соболевского і практикантів судових: дра Волод. Молїцкого, Мар. Латковича і Тад. Павликовского.

**— З зелїзницї.** З причини заметелї снїгової здержано загальний рух поїздів межи Львовом а Яворовом з днем 3 лютого мабуть на 4 днї. — Також на шляхах Коломия Слобода Рунґурска-Копальня і Надвірняньске передмістє-Шепарівцї-Княждвір здержано з причини заметелий загальний рух поїздів з днем 4 с. м. аж до відкликаня.

**— Репертуар руского театру в Коломиї.** Саля „Каси щадничої“. Початок о годинї 7·30 вечером. Білєти продає „Народна Торговля“, а від год. 5 вечером в день представленя каса театру.

В четвер дня 6 лютого на дохід бідної шкільної молодїжи „Вишневий сад“, оригінальна штука в 4 діях Чехова.

В пятницю дня 7 лютого другий раз „Різдвяна ніч“, опера в 5 діях М. Лисенка.

В недїлю 9 лютого послїдне пращальне представлене „Наймичка“, народний образ зі співами і танцями в 5 діях Карпенка Карого.

**— Дрібні вісти.** В місточку Суза в північній Італії була дня 1 лютого с. р. в наслїдок теплого вітру з полудня така спека, що термометр показав в день 35 степенів, а ще слїдуючої ночи було 18 степенів Цельзия тепла. — Скажений пес що надбіг вчера рано з Голоска, покусав богато людий. На стацию ратункову зголосили ся досі Текля Генцова, жінка токаря і Мария Гнатюкова жінка селянина з Голоска. Пес, котрий щез в бічних улицях Замарстинова, поки що не зловлено. — З Ожомлї привезено до львівского шпиталю селянина Теодора Хомиша, на котрого звалила ся стіна хати, а приваливши его своїм тягаром, зломила єму ногу. — На ул. Коперніка згублено темно бронзову торбинку, а в ній 60 корон а на улици Болонній згублено 140 корон банкнотами. — Трибунал касацийний зніс вирок суду присяжних в Тернополи, засуджуючий Iлька Кузьму на кару смерти за убите доньки і поранене жени і старшої доньки о. Кьонжека в Кокошинцях. Знесене вироку наступило длятого, що Кузьму не віддано під обсервацию лїкарску, чи він не був може в хвили убийства і чи в загалї не есть може неспосібний на розуму, бо він віддавав якусь особливу честь фотоґрафії старшої доньки і еї фартушкови, котрі то предмети знайдено у него. — У Велдїжи вломив ся злодїй до тамошного костела і забрав цілу готівку з каси — кількадесять сотиків та випив фляшку вина, уживаного до служби Божої, яке знайшов в шафі в закристиї. — На стациї Подгурже-Плашів арештовано еміґрацийну агентку, 18-лїтну Каролину Циган, котра везла до Прус 10 робітників. При нїй найдено контракт з якимсь пруским бюром посередництва, в котрім обовязала ся доставляти робітників.

**— Огнї.** В ночи з суботи на недїлю о 11 год. в ночи вибух з незвістної причини огонь в маґазинї зелїзничім стациї Львів-Клепарів. На місце огню наспіла зараз сторожа пожарна, але ратунок був дуже утруднений, бо горіли зложені в маґазинї 4 вагони опалового дерева, а маґазин положений в глубокім ярі. Як було гашене утруднене, можна змірковати з тою, що борба з огнем потягнула ся аж до 6 год. рано, кількайцять пожарників попекло ся та покалїчило ся, а один з людий, що помагали ратувати, зломив ногу і треба було завізвати поготівлю ратункову, щоби его відставила до шпиталю. Остаточно часть дерева уратовано, але маґазин, котрий був перероблений з огрівальнї, згорів. — В тій самій порі, коли на Клепарові гашено огонь, зачало около 1 год. в ночи горіти в палатї лат. архиєпископа, де займила ся була комірка з деревом. Огонь сей борзо приrашено. — В Космачи вналїдок вибуху нафти згоріла копальня „Тржебіня“ а в нїй мало згоріти й кількох людий між ними також управитель копальнї Нірек.— В Петербурзі згоріла фабрика телефонів Гайглера. В наслїдок того, що дах запав ся, 8 пожарників тяжко поранило ся. Згоріло 20.000 готових апаратів призначених для стаций телєфонїчних. Шкода дуже значна. — В Румунії погорів славний старий монастир Сіная збудований в виді кріпости і оснований в 1695 р. кн. Михайлом Кантакузеном, а положений близько лїтної палати румуньского короля Пелеш. Згоріла також дуже цінна монастирска бібліотека.

**— Скарби Полуботка** не дають людем спокою а цїла історія про них може, здаєсь, служити за найлїпшу ілюстрацию до нашої приповідки: „Дурний думкою богатїє“. Видумали собі скарби Полуботка та й богатїють ними, як показує ся, вже не від нинї, але від богато лїт. Про з'їзд в Стародубі подає київска „Рада“ таку звістку: З'їзд спадкоємців гетьмана Полуботка в Стародубі дня 28 січня таки відбув ся. З'їхались такі, яким дуже хотілось поживитись міліонами скарбів небіжчика гетьмана. Зголосилось було на стародубский з'їзд щось до пятьсот душ, а прибуло більш 350. Всїх об'єднував, розуміється, професор Рубець, ініциатор сього з'їзду. Розпочав ся з'їзд панахидою за гетьмана, яку відправлено чомусь на

---

— Чого ви прийшли, мій друже — спитав я. Він оглянув ся поволи і обачно довкола.

— Чи пан Шерльок Гольмс є дома?

— Нї, але я его заступник і передам єму все, що хочете єму сказати.

— Я єму самому маю щось сказати.

— Алеж кажу вам, що я его заступаю. Чи то може щось про лодку Мардокея Смайса?

— Так. Я, бачите знаю, де она стоїть. Та й знаю, де тоті злодюги, за котрими він слїдить. Та й знаю також, де есть скарб. Я все знаю.

— То скажіть менї а я єму скажу.

— Я мушу єму самому сказати — відповів він з завзятою упертостию старих людий

— Ну, добре, то ждіть на него.

— Що, ждати? То я маю тут для когось цїлий день тратити! Коли пана Гольмса нема дома, то нехай пан Гольмс все собі сам шукає. Я вам обом не дуже вірю, то й не скажу анї слова.

Він посунув до дверий, але Джонс заступив єму дорогу.

— Заждіть трошки, мій друже — сказав він. — Маєте важні вісти і не сьмієте відходити. Ми вас звідси не пустимо, доки аж наш приятель не прийде.

Старий чоловічиско розбіг ся до дверий, але що Ательнї Джонс підпер їх своїми широкими плечима, то він побачив, що тут не поможе нїчого нїякий опір.

— Красно ви зі мною обходите ся — крикнув він, стукаючи костуром об землю. — Я приходжу в гостину до пана, а ви два, котрих я в моїм житю не видів, ловите мене і так зі мною обходите ся.

— То вам не вийде на шкоду — сказав я. За страту часу дістанете відшкодоване. Сїдайте собі онтам на софу. Не будете потребувати довго ждати.

Він вернув розсерджений назад і сїв собі та підпер долову руками, підчас коли Джонс і я закуривши собі циґара, завели знов розмову. Аж нараз саме коло нас дав ся почути голос Гольмса:

— Та могли би-сте, гадаю, приймити й мене одним циґаром.

Ми оба аж кинули ся на наших кріслах. Перед нами на софі сидів Гольмс з вельми урадованою міною.

— Гольмсе! — крикнув я. — Ти тут! А деж той старий чоловік?

— Ось тут той старий чоловік — сказав він і підніс до гори купу сивого волосся. Ось тут він — перука, борода, брови і все. Я уважав свою маску за досить добру, але таки не гадав, що она видержить таку пробу.

— Ах, ви збиточнику! — відозвав ся Джонс вельми урадований. — Який же би з вас був знаменитий актор! Таж ви так кашляли як справедливий дїдусь, а за то само, що вам так знаменито ноги дрожали, варто би вам платити по десять фунтів штерлїнґів на тиждень. Але блискучі очи все-таки були менї якісь знакомі. Як видите, ви не були би так легко від нас вирвали ся.

— Я працював цїлісенький день в отсїм одїню — сказав він, закуривши собі циґаро. — Ті злодюги знають мене тепер вже надто добре, особливо відколи отсему нашому приятелеви прийшло до голови розширяти друком мої дїла. Ще лиш в якімсь перебраню можу вибирати ся на війну. — А ви дістали мою телеґраму?

— Дістав, длятого й прийшов сюди.

— Ну, якіж поступи поробили ви?

— Зовсїм нїякі. Я мусїв двох арештованих випустити а против других двох нема анї сьвідків анї доказів.

— Будьте спокійні. Доставимо вам за то двох нових, скоро схочете мене послухати. Славу можете про мене опісля й собі приписати, але мусите брати ся до дїла так, як я кажу. — Згода?

— Зовсїм, скоро лиш видасте тих злодюгів в мої руки.

(Дальше буде).

клюбній сцені. Професор Рубець усе запевняв нащадників-спадкоємців, що гроші після Полуботка дійстно полишились. Але до чого они далі там доміркувались — ще не відомо. Приблизно вираховано, що на сей з'їзд вже витрачено коло 60 тис. рублів. Хто як хто, вузкоколійка до Стародуба підчас сього з'їзду таки заробила добре.

В тім самім числі „Ради" помістив др. І. Луценко з Одеси слідуючу інтересну статейку: Я не знаю — пише др. Луценко — відкіля д. Дмитріев має відомости, що ті скарби завіщані на користь потреби всієї України; се щось неімовірне і мабуть безпідставне. Але й думка д. Єварницкого, що ті скарби вигадка, теж тілько гадка. Балачка про ті скарби піднимають ся у нас уже вдруге. Років 20 тому, в 80-их роках, приїздила в Полтавщину з Англії якась компанія розшукувати наслідників Полуботка. Они розшукали таких наслідників щось коло 60 семей, все більше людий простих і бідних, саміж они розшукували по архівах їх права, взяли від них довіренности й поїхали. Чи одержали після того що їх наслідники чи ні, не знаю. Дехто казав, буцім би то їм вислали по 1000 карб. другі, що нічого не дістали, а треті, що їм вперед заплатили. Тоті то вперше забалакали про сі скарби, казали й писали, що їх около 100 міліонів, що то наросло стілько процентів, а положено около 2 міліонів. Як раз швидко після від'їзду сеї компанії (яка буцім би то складала 200.000 на розшукування наслідників), був я на Полтавщині і тут мені довелось почути від одної моеї родички П. в звязку з сим таке:

Якось ще з початку 60-их років довелось їй познакомити ся з одним землеміром, на прізвище Полуботком, що приїздив розміpювати землю до пана, в якого її чоловік служив за управителя. Як не помиляюсь, се було в Вел. Богачці, хорольского пов. Сей Полуботок був дуже цікава людина: розумний, здатний на всі руки, осьвічений, але... як багато дотепного нашого брата Українця — великий пяниця. Він був великий український патріот, дуже красно розповідав про старі часи на Україні, про її кривди. Він заїхав якось до моеї родички П. і при балачці розповів їй свою велику тайну, що він прямий потомок гетьмана Полуботка, розповів, як его замучили в Петербурзі, як сконфіскували его маетки і рід їх з'убожів. Але що після гетьмана зістались его гроші в лондонському банку і відомости про сі гроші передають ся у них старшому в роді під великим секретом, так що инші родичі нічого не знають про них. Чи були у его які писані документи, она не знае. На питане, чомуж він не постараеть ся взяти сі гроші, він відповів, що задля сього треба їхати в Англію, а у его нема на те коштів. На еї ради, щоби порадик ся про се з ким небудь, поїхав до Київа, він тілько рукою махнув. Після того років через два він вмер ще в цьвіті сел. Після его зісталась жінка і дві дочки, без усяких засобів до житя. Жінка, здаеть ся, теж скоро вмерла, а дочки вийшли заміж за простих селян; тайна на та про льондонські скарби, як видно, була запесена ним з собою на той сьвіт. Як бачимо з сього, спадщина гетьмана Полуботка не фікция, як гадае проф. Єварницький. Гетьман Полуботок і справді зіставив і завіщав своїм нащадкам не тілько гроші, але й инший скарб — щиру любов до своеї нещасної України. Коли скарби его й пропали, то друга его спадщина збереглась, ми его прямі наслідники до неї. Ми можемо еї одержати цілком і від нас тілько залежать взяти еї показати себе достойними ее спадкоемцями.

Як із сеї балаканки, чи там балачки др. Луценка показує ся, то і в ній тілько реальної правди, що в послідних его словах. Неоспоримого доказу і він не поставив на то, що есть дійстно якийсь капітал, зложений в англійскім банку; він лиш „чув" від своеї своячки а тота „чула" від когось, котрий знов „чув" і т. д. Остаточно таки вийде на згадану на початку приповідку; треба ще лиш заждати, що скажуть ті, котрі їздили до Стародуба.

— **Убийство і самоубийство.** З Коломиї доносять до „Kur. Lw." про слідуючу любовну траґедию: Вчера над раном застрілив субект корінної торговлі С. Романовича, якийсь Саре в однім з підряднїйших готелів панну Р. З., доньку тутешного горожанина і радного міста а відтак сам собі відобрав житє. Панна З., дуже красна 18 літ. бльондина, удержувала видко вже від довшого часу любовні зносини з Сарим, коли дала ся намовити піти з ним до готелю. Рано п. З., занепокоений до найвисшого степеня, одержав лист, повідомляючий его о тій траґічній постанові і при помочи поліциї відшукав нещасливу доньку в готели Фрідмана, де по виваженю дверий знайдено еї на постели з простріленою головою, даючу ще слабі ознаки житя а Сарого вже неживого, також з раною в голові. Саре очевидно стрілив насамперед до дівчини а відтак і сам собі смерть зробив.

# Телеґрами.

**Відень** 4 лютого. П. Мінїстер справедливости іменував кандидата нотарияльного в Мостах великих, Володимира Лібмана нотарем в Богородчанах.

**Лїсбона** 4 лютого. Кабінет утворено в слїдуючий спосіб: Ферейра-Амарель, президия і справи внутрішні; — Морейра молод., скарб; — Камос Енрікез, справедливість; — Кастільго, маринарка; — ґр. Братіандес, публичні роботи; — Матес Нумес, війна; — Венцесляо Лїма, справи заграничні.

**Лїсбона** 4 лютого. Після вістий з доброго жерела настав в цілій Портуґалії спокій. Становище Франка по замаху стало ся неможливе. В днях, які попередили замах, як також підчас бурливих демонстраций з причини знайденя оружия, публичне мнїне додавало Франкови сили до удержаня порядку, але убитє короля і наслїдника престола викликало страшенний заколот. Сильний рух патріотичний підпирає утворене кабінету Ферейра-Амареля.

**Лїсбона** 4 лютого. Комітет поступових дисидентів порішив ухвалу, в котрій висказано сожалїнє з причини замаху і заявлено готовість підпирати нове правительство під услівем, що політичним вязням і вигнанцям буде вернена свобода і всякі права та що будуть уневажнені всякі зарядження диктаторскі і суперечні зі свободою.

**Лїсбона** 4 лютого. Похорон короля і наслїдника престола відбуде ся, як оголошено урядово, в суботу перед полуднем. Стан здоровля короля Мануеля значно поправив ся, однак рамя есть все ще обандажоване. Анґлійский посол виїхав з Лїсбони до Льондону.

**Мадрид** 4 лютого. До часописи „El Mundo" доносять з Лїсбони: Новий президент мінїстрів взяв ся до енерґічних заряджень в цїли недопущеня до нїяких розрухів. 94 політичних вязнів уміщено на портуґальскім корабли в цїли вивезеня їх до Африки. Тота сама ґазета доносить:

Тихцем приготовляв ся під управою редактора одної з визначних републиканьских часописий в Лїсбонї революцийний рух. Революціонїсти наміряли проклямувати републику, однак диктаторске поступоване Франка збільшило їх обурене до найвисшого степеня; они закупили оружие, якого їм доставили мабуть пачкарі і замінили свій зловіщий намір в дїло.

**Хабаровск** 4 лютого. Під Хабаровском вимордовано цїлу родину, зложену з 5 мужчин, 7 жінок і 5 дїтий. Розбишаки зрабували 18.000 рублїв.

**Іркутск** 4 лютого. Трох замаскованих людий напало в білий день на платника Забайкальскої зелїзницї і зажадали від него 11.000 рублїв, котрі він ніс. Возьний, що ішов з платником, зранив одного з напастників; прочі хотїли втїкати. Одного з них зловила публика а другий застрілив ся. Возьного вбили, але гроший не забрали.

## Рух поїздів зелїзничих

**важний від 1. мая 1907 — після часу середно-европейского.**

**Примітка.** Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. годяни вечером до 5 год. 59 мін. рано.

### Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·20**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, **9·20***.
З Лавочного, Калуша, Борислава: **7·29**, **11·50**, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

### Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.



За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).